

УКРАЇНА СВІТ КУЛЬТУРА СУСПІЛЬСТВО ЗДОРОВ'Я СПОРТ ШОУ-БІЗНЕС ГОРОСКОП

ОСТАННІ НОВИНИ

18:43 Українські дрони знищили один із військових кораблів РФ: з'явилися супутникові знімки

10:20 НАТО терміново готує «сітлу дронів» на скіфидому фланці через зростання загрози із боку РФ

10:58 ЧС-2026: результати та результати матчів, розклад телетрансляцій в Україні

09:58 США почали бомбардування Ірану

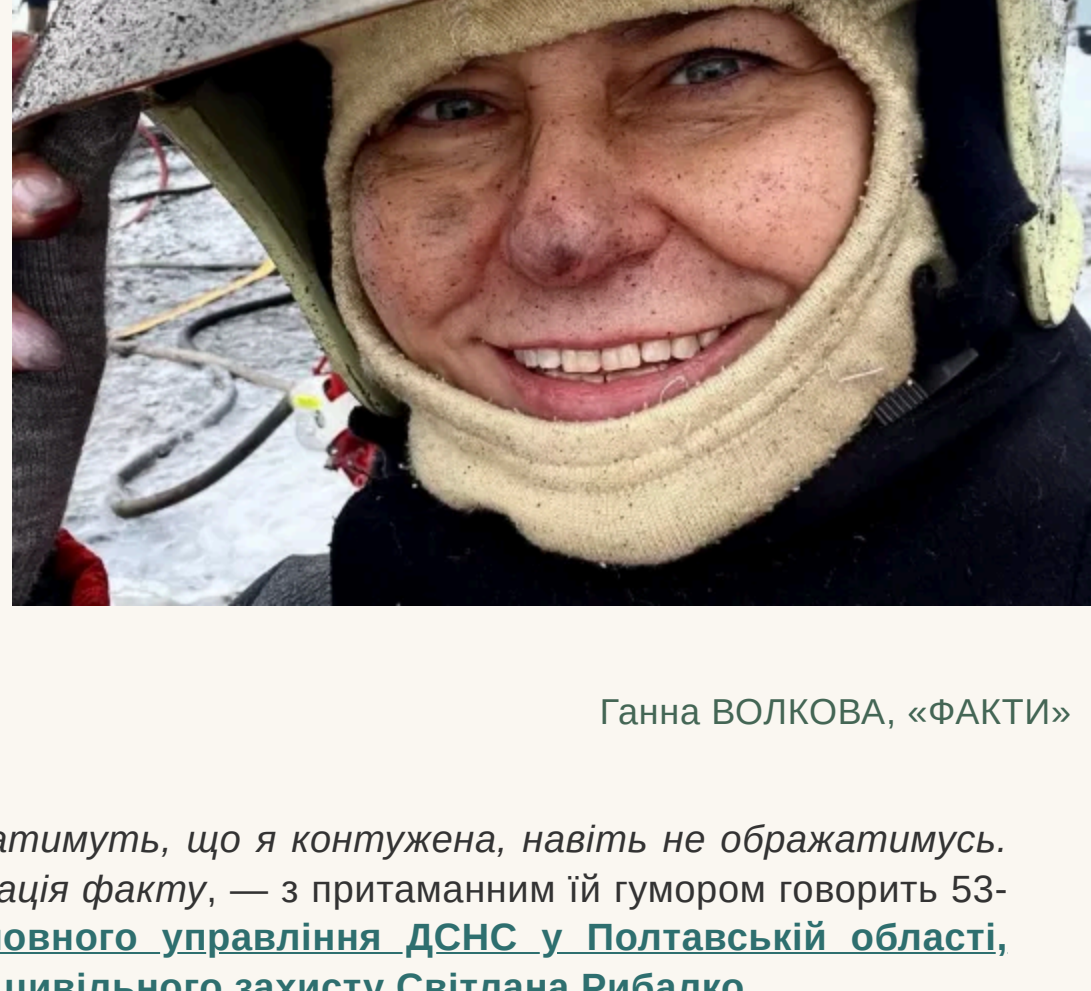
09:21 У РФ палає один із найбільших НТЗ: дрони атакували Адрієвський завод у Краснодарському краї

09:20 У Криму під час нічної атаки пошкоджено два стратегічні мости

08:48 Горять будинки, під завалами люди, є жертви: росія завдала комбінованого удару по Україні

«Тепер, якщо казатимуть, що я контужена, навіть не ображатимусь»: речниця полтавських рятувальників дивом вижила під обстрілом «Іскандерів»

12.24 — 12 травня 2026

Ганна ВОЛКОВА, «ФАКТИ»

— *Тепер, якщо казатимуть, що я контужена, навіть не ображатимусь. Бо це вже констатація факту.* — з пригаваними їй туморами говорить 33-річна речниця Головного управління ДСНС у Полтавській області, полковник служби цивільного захисту Світлана Рибалко.

Ми розмовляємо з нею на третій день після того, як «швидка» вивезла її з поля, в якому вона могла залишитися. Тільки завдяки багатьом щасливим збігам Світлана та її два колеги, перебуваючи в салоні машини під градом металевих шрапнелів, що летіла з «Іскандерів», не отримали навіть поранينи. Хоча один з колегів, пробивши лобове скло службового «Нав'іяона», проща однієї з українських пасажирок сидіння й застряг у задньому, на якому перебував її молодий підлеглий Денис Пінчук.

Згадуючи ті страшні події **ночі 5 травня**, коли росіяни завдали подвійного удару по газопереробному підприємству в Полтавському районі, в результаті якого загинули два рятувальники й два працівники газузі, Світлана час від часу хапается за голову. *«Так тише зсередини, що, здається, ось-ось щось там розірветься. Це наслідки контузії»,* — пояснює, перевівши дух.

Але, щоб одужати, лікарі радять проговорювати пережите, і моя співрозмовниця дослухається до цих порад.

«Вважаю, нас урятувала професійна погоня за вдалими кадрами»

— *Тієї ночі життя було мое черування.* — продовжує Петрівна — так з повагою її вже давно називають полтавські рятувальники. — *Наприкінці дня ми з працівниками пресслужби завжди визначаємо, хто в разі чого виживає на місці надзвичайної події, пов'язаної з російськими обстрілами. Я, як керівниця, що взаємодіє з різними службами, виживаю зараз, а якщо перебуваю саме на чергуванні, то до мене ніхто і не підіймається.* Такими чином підстраховуюмо одне одного: спостерігаємо за тим, що відбувається в небі, робимо знімки з різних ракурсів. Того вечора зателефонував двадцятипятирічний інспектор Денис Пінчук і сказав, що *«складе мені компанію».*

Нагороду Світлани Рибалко вручає міністр МВС Ігор Клименко

Проснулась Світлана після півночі від тривожного дзвінка: *«У нас прїїїїт. Включня в об'єкт критичної інфраструктури».*

Процес виїзду пресслужби в таких випадках відрацьований до автоматизму: екіпування за всіма вимогами, в тому числі бронезжилет, фотоапаратура й бодікамера на шоломі у керівниці.

— *Цей мій перший відео за довгі роки служби в ДСНС, коли я повернулася всього з десятком кадрів й одним відомо,* — продовжує Світлана Рибалко. — *Зазвичай я роблю не менше тисячі кадрів, з яких для ЗМІ вибираємо кілька кращих. Вважаю, саме ця професійна погоня за вдалими кадрами нас і врятувала.*

Невдовзі після відбою повітряної тривоги пожежники, які чекали цього сигналу на відстані від об'єкта влучання, почали налаштувати систему газіння. У ліквідації наслідків прильоту було задіяно близько сотні рятувальників.

— *Це була не найскладніша пожежа,* — говорить Світлана. — *Зазвичай газіння газовой установи займає небагато часу: у рятувальників вироблені й відпрацьовані до автоматизму алгоритми дій із застосуванням сучасної техніки, в тому числі роботів. А на Полтавщині працюють, мабуть, найкращі фахівці в усій Україні, бо тут досить розвинений нафтогазовий промисел, у який цілється ворог. Між іншим, росіяни не газять вогонь на нафтобазах, які, ЗСУ останнім часом методично знищують. Вони їх просто відскакують від інших установ, щоб вони самі вигорали, тому пожежі там тривають довго.*

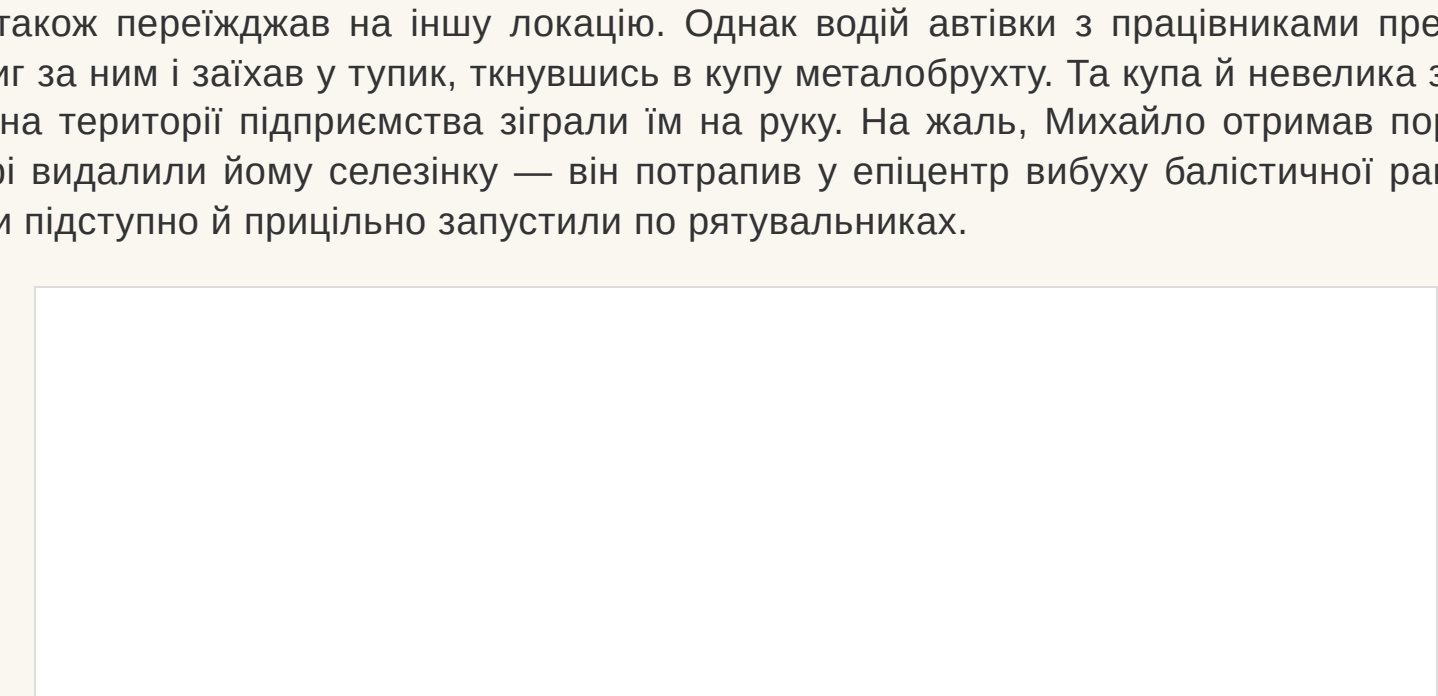
...На першій локації, куди заїхали працівники пресслужби, вогонь був незначний, бо газ встигли перекрити, й на ній залишили незначну кількість рятувальників.

— *Я зрозуміла, що потрібної мені картинки тут наразі не вдасться зробити,* — розповідає Світлана. — *А на другій локації, деє, на відстані кілометра, горіла цистерна, і там було більше роботи в пожежних. Тому, щоб не пропустити нічого важливого, приймаю рішення їхати туди.*

Проти такого рішення керівниця пресслужби було все. Водій Богдан Ткаленко не міг одразу об'їхати пожежі автоцистерни на лівій території заводу. Та й пожежі не встигли виставити над розкладеними рукавами місточки для проїзду автомобіля. До того ж прямо перед «Саньйоном» лежали кілька металевих уламків, вочевидь, від «шахедів», які атакували підприємство, і вони могли порізати шини.

Світлана швидко відчинила уламки й попросила водія якомога швидше вивезти їх з Денисом на іншу локацію, щоб не гаяти час. Зрештою, рушили: по газону, по незахисених рукавних лінійках під водним тиском.

Начальник загону з обслуговування нафтогазового комплексу та ліквідації нафтогазових фонтанів Головного управління ДСНС України в Полтавській області ДСНС Михайло Дубовий якраз також переїжджав на іншу локацію. Однак водій автівки з працівниками пресслужби не встиг за ним і заїхав у тупик, ткнувшись в кулу металобруття. Та кулу й навелика затримка в часі на території підприємства зіграла їм на руку. На жаль, Михайло отримав поранення, й лікарі видалили йому селезінку — він потрапив у епіцентр вибуху балістичної ракети, яку росіяни підступно й приміщльно запустили по рятувальників.

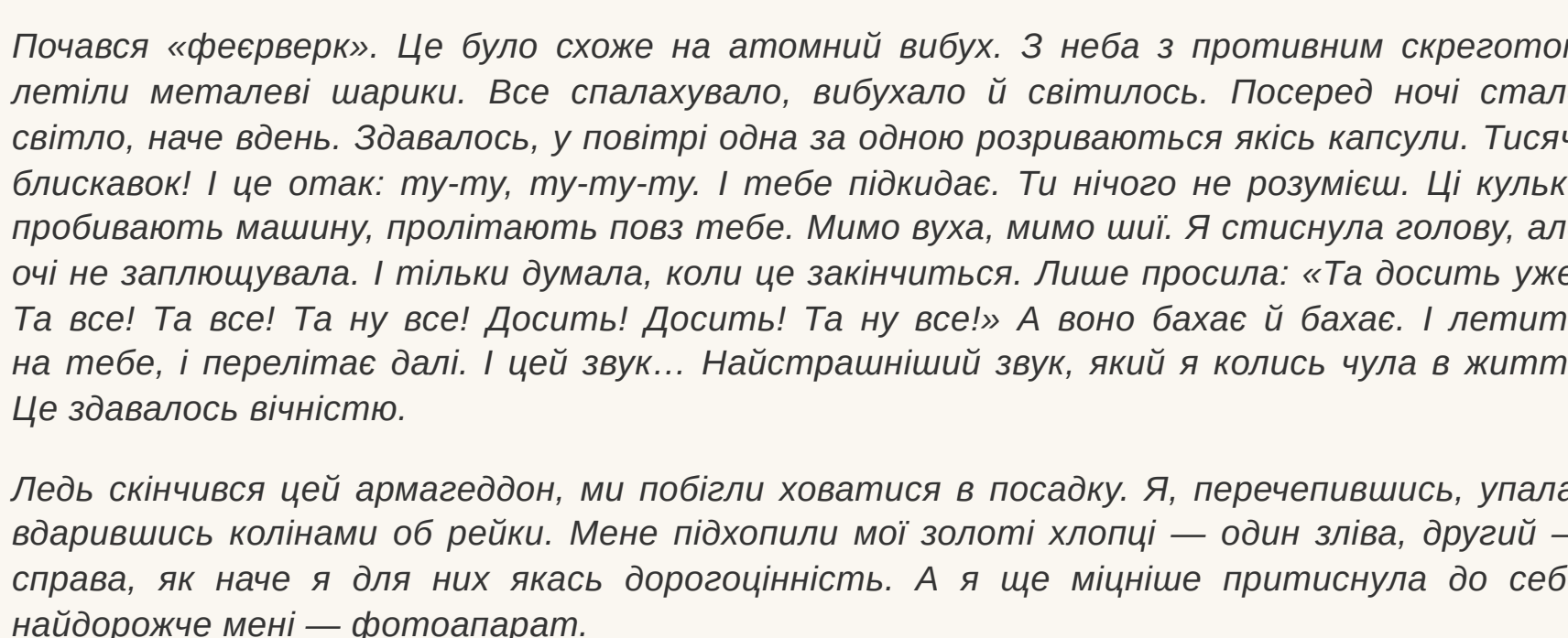
Начальник загону з обслуговування нафтогазового комплексу та ліквідації нафтогазових фонтанів Головного управління ДСНС України в Полтавській області ДСНС Михайло Дубовий

«Над нами розкрилися ворота пекла»

— *Ми на великій швидкості проїхали по дорозі метрів п'ятсот — це якісь секунди — як почули по радіо сигнал: «Загроза балістики»,* — продовжує Світлана Рибалко. — *Водій швидко розвернувся, щоб сховатися в укритті на території підприємств. І ми потрапили в... пекло. Я не чула ніякого звуку, але було таке враження, наче розкрилися ворота пекла. Це так було дивно! Мені важко описати свої відчуття. Слух різав такий неприємний металевий скрегіт, дуже страшний, схожий на нелюдський, низький гортанний голос. Він шов згорі. І звідти пошилилася іскри. Водій різко загальмував. Це також нас врятувало, адже ми були захищені з одного боку залізобетонним парканом, а з іншого — лісопосадкою. Якби машина проїхала кілька метрів уперед до воріт прохідної, ми опинилися б на відкритому просторі, й тоді про наслідки страшно було б сказати.*

Почався «ферверк». Це було схоже на атомний вибух. З неба з протинним скреготом летіли металеві шарики. Все спалахувало, вибухало й світилось. Посеред ночі стало світло, наче вдень. Здавалось, у повітрі одна за одною розриваються якісь капсули. Тисячі блискавок! І це отак: *пу-ту, пу-ту-пу. І тебе підкидає. Ти нічого не розумієш. Ці кульки пробивають машину, пролітають поза тебе. Мимо вуха, мимо шиї. Я спокригла злову, але очі не заплющувала. І тільки думала, коли це закінчиться. Лише приспала: «Та досить уже! Та все! Та все! Та ну все! Досить! Досить! Та ну все!» А воно бахав і бахав. І летить на тебе, і перелітає далі. І цей звук... Найстрашніший звук, який я колись чула в житті. Це здавалось вічністью.*

Лець, скінчився цей армагеддон, ми побігли ховатися в посадку. Я, перечепившись, упала, вдарившись колінами об рейки. Мене підкопили мої золоті хлопці — один зліва, другий — справа, як нече я для них якась дорожчиність. А я це міцніше притиснула до себе наддорожче мені — фотоапарат.

Маніюр роботи в зоні НТ не заважає

Посадка була дуже щільна. Я не могла ніде пролізти, падаючи раз за разом. Коли ж ми вже опинилися серед тих зарослих, мене пробіла думка: рятувальники не встигли відійти, можуть бути травмовані й загинілі, зараз почнеться евакуація, а наша машина, що лишилась посеред дорозі, застопорить рух. Мусили повертатися назад. Автівки нашої аже, на жаль, нема. Вона навіть не завелась, бо з неї вилетко все масло. Капот виявився пробитий вся вона прошита шрапнеллю. Яюсь заштохвали її поближе до паркану, щоб не заважала проїзду.

Я закріпила на касці камеру, щоб фіксувати те, що відбувається навколо. І в цей момент мене збивав ударною хвилею. Так кинуло, що всі внутрішні органи, здалось, підскочили. Як виявилось, лише ми трос не чули попередження про чергову загрозу балістики, бо моя ракета була влаштована під пасажирським сидінням й вона лишилась у розбитій машині. Можливо, над об'єктом висів розвідувальний дрон і користував ударами...

Я підняла голову й дивилася в небо. Воно розривалося на частини. Було два ракетні удари, по обох локаціях. Контрольні. Щоб добити тих, хто не встиг відійти, сховатися. Було дуже зучно, але вже не так страшно. Просто це вже була звична мені балістика. Між ударами минуло всього кілька хвилин. Другий прїїїт ракет потрапив на мою бодікамеру. Якби ми не повернулися з лісопосади, то по цьому не вдалося б зафіксувати. І, може, ми з колегами не отримали б контузії. Хоча не знаю, коли саме нас контузило — чи тоді, коли у нас летіла шрапнель, чи в момент прильоту звичайної балістичної ракети.

Повторний удар прийшовся в кулу металолому, на який ми наткнулись при виїзді, менше у ста метрах від нас. І якщо не паркан, нас накрило б тим металом.

«Руки-ноги цілі. Працюємо далі»

Зрештою, Світлана та її дво колег-чоловіків добили на першу локацію й одразу ж включилися у пошуки тих, хто міг лишитися в зоні ураження.

— у заводське сховище стягували поранених, — пригадує Світлана Рибалко. — *Одному з наших рятувальників уламк прилетів у пах. Але все обійшлося малою кров'ю — він не зачепив крупної артерії.*

Було видно, що заступнику начальника управління Володимиру Гришанину, який керував засінням пожежі, було зля. Як виявилось, він знаходився найближче до епіцентру вибуху й отримав контузу — око опухло, він став погано чути. «Деє наш там, вони можуть бути поранені, їх треба знайти. Нема Ігоря Боканя», — сказав, побачивши мене. «Ідемо разом шукати!» — я не вагалась. Денис Пінчук сказав, що мене не залишить, але я не мала морального права брати його в небезпечну зону. Тому він, як і Богдан, зайнявся допомогою пораненим. Їх треба було перенести, накладати пов'язки.

...Нічого страшнішого, мабуть, у моєму в житті після того вибуху балістичної ракети зі шрапнеллю не було. Мертвий, розбитий завод, на якому шукаєи людей, з якими працювала десятки років. І не знаєши, чи знайдеши живими...

Я набрала з телефону Боканя, він відгукувся. Але не встиг відповідсти на запитання, де перебуває, як з'ясуо обривався.

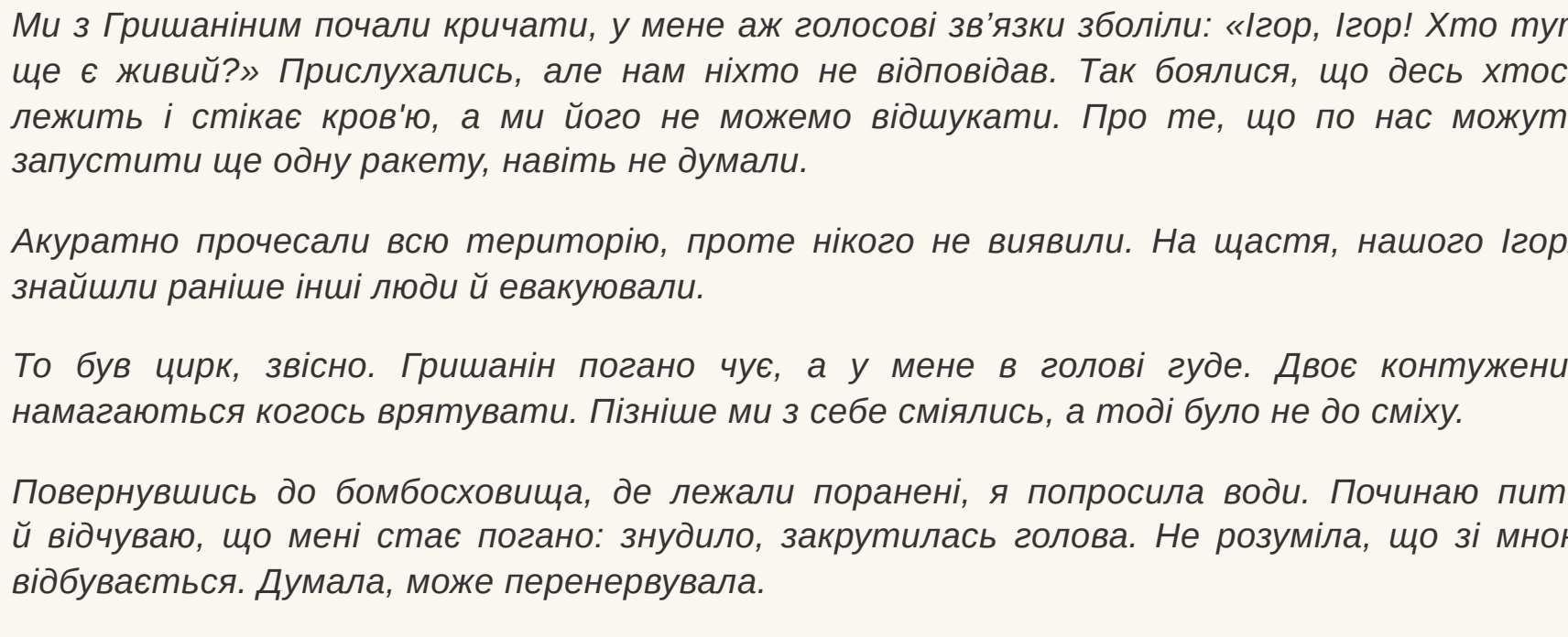
Ми з Гришанином почали кричати, у мене аж голосові зв'язки зболіли: «Ігор, Ігор! Хто тут ще є живий?» Прислухались, але нам ніхто не відповідав. Так боялися, що деє хтось лежить і співає кров'ю, а ми його не можемо відшукати. Про те, що по нас можуть заступити ще одну ракету, навіть не думали.

Акуратно прочесали всю територію, проте нікого не виявили. На частях, нашого Ігоря знайшли раніше інші люди й евакуювали.

То був щирк, звісно. Гришанин погано чує, а у мене в голові гудє. Двоє контужених намагались когось врятувати. Пізніше ми з себе сміялись, а тоді було не до сміху.

Повернувшись до бомбосховища, де лежали поранені, я попросила води. Починаю пити й відчуваю, що мене стає погано: збудило, закутилась золова. Не розуміла, що зі мною відбувається. Думала, може перенерувала.

А невдовзі мені повідомили, що серед наших, які працювали на другій локації, є двоє заціблих: заступник начальника оперативно-координаційного центру Віктор Кузьменко й пожежний-рятувальник Дмитро Скриль. Дмитра я бачила здалеку, а Вітя був мою улюбленою рятувальником: я дуже часто його фотографувала в процесі роботи, бо він завжди виглядав у кожній автівці, як новий людина. Це був величезний професійний успіх своєї справи. Ми з ним мало не щодня спілкувались на різні теми. Я зверталась до нього, якщо мені потрібна була консультація стосовно якоїсь техніки чи якогось пожежного засобу. Він завжди знаходив час, ніколи не відмовляв. І завжди виходив останнім з місця газіння пожежі. Так було й цього разу...

Загиблий Герой України Віктор Кузьменко був «улюбленою моделлю» Світлани

Минулого року, на День рятівника, 17 вересня ми разом отримали державні нагороди. Президент вручив йому Золоту зірку Героя України, а мені — орден княгині Ольги III ступеня.

Я розридалася. Виплакавшись, погодилась їхати з медиками в лікарню. По-перше, мій покідений тиск склався про високих позначок, яких ніколи в житті не було, а, по-друге, мене все трясло й вивертало. Жона на відриванні не вважала, що потребує лікарської допомоги, бо ж руки-ноги цілі, поранень нема. Збиралась далі працювати на місці прильоту.

Пожежний-рятувальник Дмитро Скриль

У лікарні, куди завозили рятувальників зі складними мінно-вибуховими пораненнями й переломами, Світлана Петрівна, звісно, довго не затрималась. Отримавши першу медичну допомогу, вона... попросила на роботу. Бо треба було отримати інформацію про подію. Денис повідомив, що сфотграфував закривавлену каску й вилущену рацію загиблого Віктора Кузьменка, якому осколок влучив у шию.

— Я сказала непрявду, що за мною нібито приїхали стівробітники, й лікарі мене відпустили, — усміається. — *Вийшла на побачок, викликала таксі. Стою там в уніформі, у зв'язках берух. І закінчується нібито. Таксист здирався. «Вам куди?» — питає. «На роботу!» — відповідаю. — Але я трохи брудна. Вибачайте».*

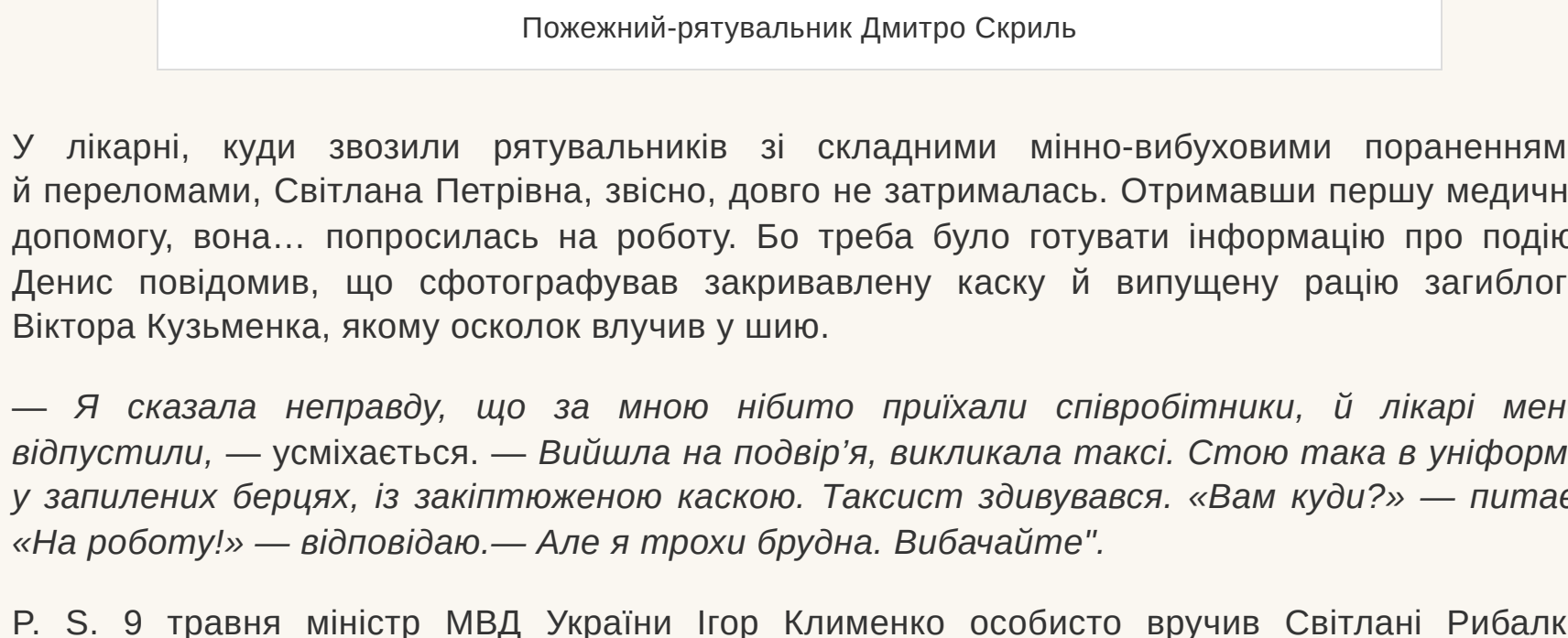
Р. С. 9 травня міністр МВД України Ігор Клименко особисто вручив Світлані Рибалко захоучувальну відзнаку — нагрудний знак «За відзнаку в службі». Разом з нею такі ж нагороді й нагрудні знаки «За відвагу в службі» отримали ще 22 полтавські рятувальники.

9 травня міністр МВД України Ігор Клименко особисто вручає Світлані Рибалко захоучувальну відзнаку — нагрудний знак «За відзнаку в службі»

Раніше «ФАКТИ» писали про те, що світлина... зроблена на Полтавщині... увійшла до... найкращих фото 2025 року за версією міжнародного науково-популярного часопису National Geographic.

Фото надані Світланою Рибалко

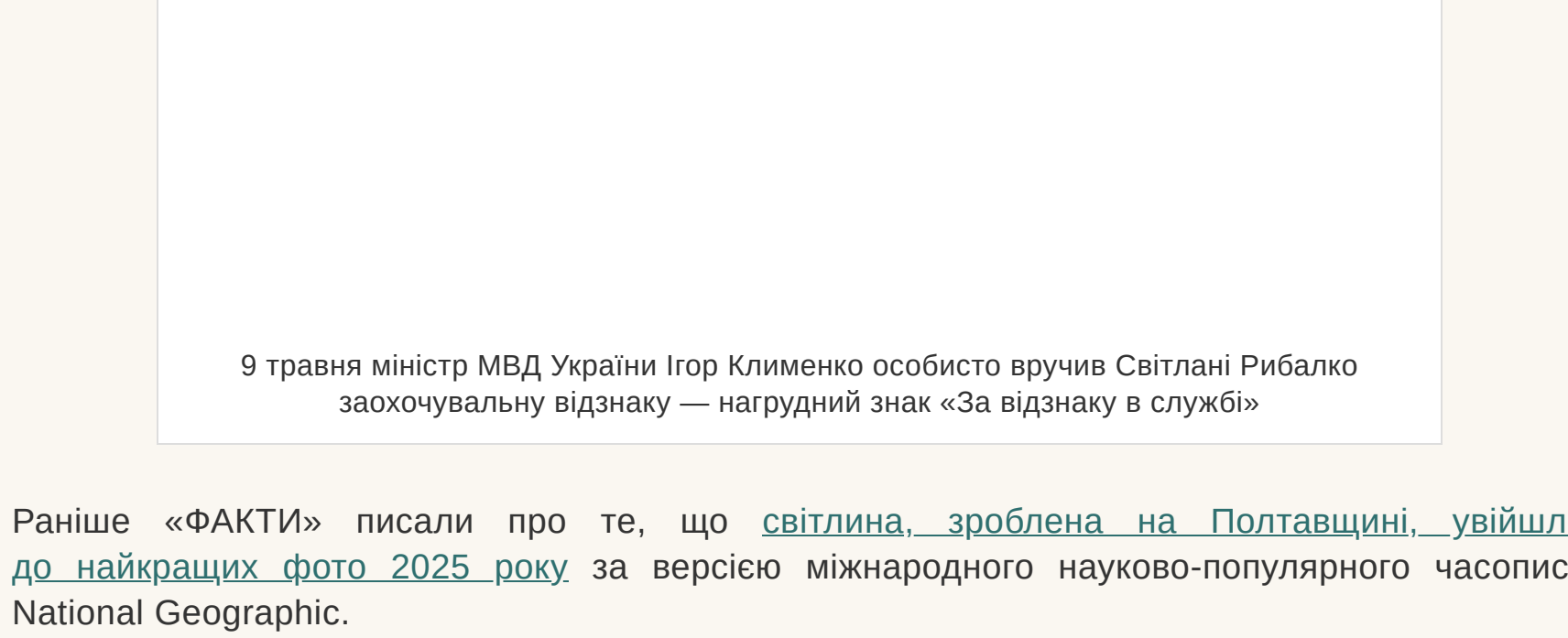

Пожежний-рятувальник Дмитро Скриль

У лікарні, куди завозили рятувальників зі складними мінно-вибуховими пораненнями й переломами, Світлана Петрівна, звісно, довго не затрималась. Отримавши першу медичну допомогу, вона... попросила на роботу. Бо треба було отримати інформацію про подію. Денис повідомив, що сфотграфував закривавлену каску й вилущену рацію загиблого Віктора Кузьменка, якому осколок влучив у шию.

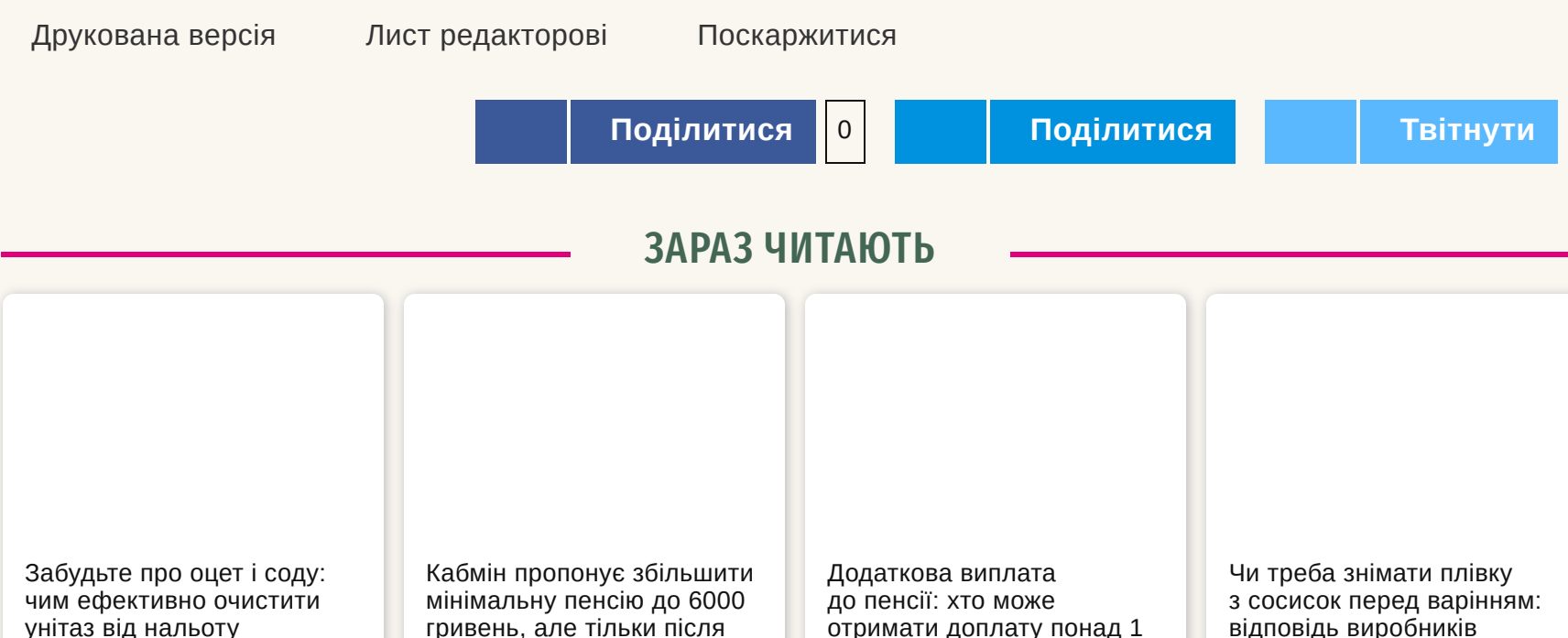
— Я сказала неправду, що за мною нібито приїхали стівробітники, й лікарі мене відпустили, — усміається. — *Вийшла на побачок, викликала таксі. Стою там в уніформі, у зв'язках берух. І закінчується нібито. Таксист здирався. «Вам куди?» — питає. «На роботу!» — відповідаю. — Але я трохи брудна. Вибачайте».*

Р. С. 9 травня міністр МВД України Ігор Клименко особисто вручив Світлані Рибалко захоучувальну відзнаку — нагрудний знак «За відзнаку в службі». Разом з нею такі ж нагороді й нагрудні знаки «За відвагу в службі» отримали ще 22 полтавські рятувальники.

Раніше «ФАКТИ» писали про те, що світлина... зроблена на Полтавщині... увійшла до... найкращих фото 2025 року за версією міжнародного науково-популярного часопису National Geographic.

Фото надані Світланою Рибалко

Пожежний-рятувальник Дмитро Скриль

У лікарні, куди завозили рятувальників зі складними мінно-вибуховими пораненнями й переломами, Світлана Петрівна, звісно, довго не затрималась. Отримавши першу медичну допомогу, вона... попросила на роботу. Бо треба було отримати інформацію про подію. Денис повідомив, що сфотграфував закривавлену каску й вилущену рацію загиблого Віктора Кузьменка, якому осколок влучив у шию.

— Я сказала неправду, що за мною нібито приїхали стівробітники, й лікарі мене відпустили, — усміається. — *Вийшла на побачок, викликала таксі. Стою там в уніформі, у зв'язках берух. І закінчується нібито. Таксист здирався. «Вам куди?» — питає. «На роботу!» — відповідаю. — Але я трохи брудна. Вибачайте».*

ПОПУЛЯРНЕ

1 Батько ливив Гресьському стільки грошей, що той побудував шестиповоровий будинок і училище: вийшла книга про українську інтелекцію початку XX століття

30 травня 2026 12:24

2 «Мене називають «стероидом» судді, яка працювала на фронті 15 років у ув'язненні за держрідку в умовах воєнного часу»

6 червня 2026 18:50

3 «Наше завдання — поместри і вергатиальному половеїні й без памерса»: 70-річний інструктор ЛМК про боротьбу з погоною геніткою та грижками

7 червня 2026 12:25

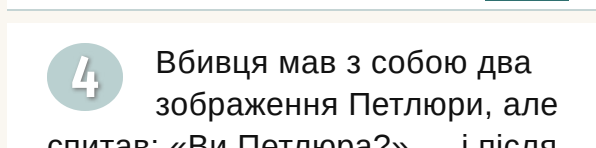
4 Вбивця мав з собою два зображення Петлюри, але снідав: «Він Петлюра?» — після стредної відвідви почав стріляти: 100 років тому загинув борец УНР

25 травня 2026 12:25

5 «Ми захидали на позиції, які знищувалися в нуль»: зірка «Та» — хокеїст Володимир Кравчук про роки на фронті

28 травня 2026 12:24

© Рибалко: фотографує останні 7 днів

Попара 12.06.20, ранок Київ вольність: 426 осіб, 747 км площі 9 днів відкриття

Попара на 10 днів відкриття

БІЛЬШЕ У РОЗДІЛІ

Українські дрони знищили один із найнебезпечніших кораблів РФ: з'явилися супутникові знімки (фото)

11 червня 2026 10:40

Горять будинки, під завалами люди, є жертви: росія завдала комбінованого удару по Україні (фото, відео)

11 червня 2026 08:50

Боронив Україну з 2015 року: під Полтавськом загинув штаб-сержант з Умільничинами

10 червня 2026 20:33

Жахлива ДТП з автобусом сталася на Закарпатті (фото)

10 червня 2026 18:48

Викрили агентку гриу: в Запоріжжі жінка з агропідприємства готувала шпигунську операцію для РФ

10 червня 2026 18:45